CURIERUL PARISULUI

Ultima noutate a ecranului:

filmul d-lui Jean Renoir, după un roman al lui Emil Zola

de POMPILIU PĂLTĂNEA

Paris, 14 Ianuarie

In așteptarea filmului vizitei primului ministru în Corsica și în Africa de Nord, ultima noutate și succesul actual al industriei cinematografice franceze îl formează transpunerea pe ecran a faimosului roman al lui Emile Zola „Bestia omenească" de către cunoscutul și apreciatul puitor în scenă d. Jean Renoir.

D. Jean Renoir, fiul ilustrului pictor decedat, e autorul filmului de război „Marea Iluzie", care a fost consacrat în Statele-Unite ale Americei — după o telegramă abia sosită de acolo — ca cel mai bun film strein al anului, cât și al altor filme reputate, în special al „Marsiliezei", în care a evocat Revoluția franceză din 1789 și din 1792 prin mici tablouri de moravuri, de ton familial și de rară plasticitate.

Filmul realist ce se proectează acum, ca și filmul, tot realist, pe care d. Jean Renoir l-a compus anterior, reeditând în imagini mișcătoare și vorbitoare romanul lui Gustave Flaubert „Doamna Bovary", ridică în primul rând chestia foarte discutată a adaptării operelor literare la ecran.

Mulți critici, deși laudă în speță meritele excepționale ale d-lui Jean Renoir, socot că „a șaptea artă" — cum a numit regretatul Canudo cinematograful — trebue să creieze și să trateze subiecte proprii.

Deasemeni, mulți critici cer să li se interzică chiar cineaștilor utilizarea și exploatarea capod'operelor literaturii, ori măcar să se codifice adaptarea acestora — așa precum s'au reglementat, de exemplu, vânatul și pescuitul — fiindcă de cele mai multe ori filmele ce prelucrează scrieri clasice sau celebre, le mutilează ori le denaturează, rețnând — cu sau mai ales fără voie — din operele literare, pe care se întemeiază, doar liniile generale ori titlurile, ceeace este aproape cazul noului film al d-lui Jean Renoir.

Totuși, d. Jean Renoir a avut loialitatea și prudența de a preveni că numai s'a inspirat din opera citată, alegând ca materie și desvoltând ca temă drama atavismului și fatalității, care constitue fondul celebrului roman.

Intr'adevăr, talentatul cineast s'a mărginit să arate lenta infiltrare a ideii de crimă în personagiile fiziologicește și moralicește degenerate, pe care Emile Zola le-a descris cu o extremă abundență de amănunte, alcătuind un film sumbru și patetic, ce-i în acelaș timp un film quasi-polițienesc și un film quasi-sexual, dar care-i, mai presus de toate, un adevărat poem.

Căci d. Jean Renoir și-a permis nu numai să îndulcească desnodământul tragic al operei inițiale, ci a căutat în special să se servească și de profesiunea și de condițiile de existență ale eroilor romanului, spre a prezenta o bogată colecție de imagini picturale (a căror coloratură constă în simplul contrast dintre alb și negru), grație cărora a încercat și a isbutit să redea plastic impresiile și sugestiile pe care le deșteaptă activitatea locomotivelor, mersul trenurilor, atmosfera gărilor, ce lasă să se întrevadă melancolia concentrărilor urbane sau nostalgia peisagiilor rustice, poetizând astfel și implicit exaltând înfrigurata, tainica și primejdioasa viață feroviară.

Succesul la ecran al acestui poem al căilor ferate se datorește în destulă măsură și principalilor interpreți, cari se bucură azi, aici, de favoarea publicului, cu deosebire a d-lui Jean Gabin, care încarnează însuși tipul mecanicului, și a d-rei Simone-Simon, una din cele trei „vedete" pariziene mult prețuite la Hollywood, de unde s'a întors într'adins și al cărei joc de copilă răsfățată însenineză filmul, corectând pesimismul ce se desprinde din romanul brutal și masiv al lui Emile Zola.

Meticulosul romancier realist și-a învederat, de altminteri, în multe opere fundamentalu-i temperament de romantic printr'un elan de lirism transfigurator, ceeace se împacă, în definitiv, cu spiritul în care cineastul, condus de simțul măsurii și de gustul rafinării, a conceput filmul, care, prin calitățile poetice și picturale, e socotit în deobște o fericită realizare a cinematografiei franceze.

SAPTAMANA ALBITURILOR

PREȚURI REDUSE

LA PAPAGAL

STR. LIPSCANI 90 S.A.R.

PREȚURI REDUSE

Șifoane — olanduri — poplinuri — trusouri complete

Subscrieri la fondul asistenței copiilor din mediul rural

Au mai subscris d-nii:

Ing. R. Reck & Gredinger 3000 lei; ing. Ath. Niculescu 5000 lei; ing. Eug. Brătescu 1000 lei; ing. Niculescu și Macor 3000 lei; ing. E. Schein 2000 lei; Const. și Arh. Gh. Ursescu-Galați 4000 lei; ing. Galia și Stoenescu 10 mii lei; ing. Ganea și Costinescu 5000 lei; antrep. I. Denicki 3000 lei; antrep. Gh. Simion 2000 lei; soc. „Caloria" 3000 lei; arh. Doppelreiter 1.500 lei; antrep. Vasile Rudnic 3000 lei; antrep. Enache Gheorghiu 3000 lei; Mihail Rotaru 3000 lei; antrep. Nicolau N. 2000 lei; ing. I. Saidel 2000 lei; elevii străjeri cent. V lic. comerc. Crețulescu 150 lei.

Falsificatori de mărci poștale rare

Material părăsit pe o stradă din Paris

Pe cheiul Grands-Augustins din Paris s'a găsit deunăzi, dis de dimineață, un săculeț de pânză tare conținând piese metalice foarte grele. Săculețul fu dus la comisariatul cartierului St. Germain-des-Près unde fu examinat. In sac erau ca la 150 de ștampile, tampoane, bucăți de aramă și cauciuc. Unele reproduceau urme de ștampilări cu data serviciului poștal. Obiectele atraseră de îndată atenția comisarului polițienesc.

Amprentele reproduceau într'adevăr unele ștampilări de mărci vechi din coloniile franceze, căutate mult de colecționari, cum și „surcharges" rarisime. Materialul fusese desigur folosit de un falsificator abil ca să prefacă în mărci rare alte mărci de o valoare măruntă. Poliția caută să-l dibuiască pe falsificator.

Alte expoziții din luna Ianuarie

de prof. G. OPRESCU

Luna aceasta a fost o lună fericită din punctul de vedere plastic. Seria expozițiilor interesante continuă. După Arta, după Grupul Nou, manifestații colective, de o importanță pe care n'a fost greu să o scot în evidență în cronicele mele precedente, ne-a mai rămas să vorbim de expoziția Rodichei Maniu, de cea a d-nei Minulescu, de cea atât de promițătoare și originală a lui Bilțiu Dăncuș, de cea a lui Petru Constantinescu, a lui Becu, a lui Ghenea, a lui Dinu Constantin, și de cea a lui Mereanu. Pe unele din ele ne mărginim să le semnalăm, în așteptarea unei faze mai caracteristice a artistului, în care personalitatea sa va ieși mai mult în evidență. Despre altele ne vom spune în câteva cuvinte părerea.

Vom incepe cu Rodica Maniu, ale cărei impresii dobrogene, în acuarelă, fie că e vorba de figuri, de peisagii simple ori de vederi de la țară, în care omul și animalul au partea lor în compoziție, sunt urmarea logică a evoluției frumosului său talent. Este o poezie în tot ce face, o căldură, o seriozitate, care încântă pe oricine a păstrat simpatie pentru tehnica acuarelei. Mi-este greu să-mi închipui că s'ar putea obține, în acest gen, o viziune mai clară, o tratare mai largă, un desen mai just și mai decorativ în acelaș timp. Suntem recunoscători artistei că s'a mărginit la acest fel de tratare, care răspunde așa de bine posibilităților și temperamentului său. Ne place apoi că, alături de figuri și de peisagii, a revenit la subiectele din care își făcuse un fel de specialitate, la inceputul carierei sale, cele în care omul este surprins în mijlocul naturei. Sunt câteva acuarele, tratând această temă, în fundul sălei oficiului de turism, care mi se par printre cele mai reușite din, acum, lunga carieră a Rodichei Maniu.

In expoziția d-nei Minulescu se poate admira felul în care o femeie inteligentă și simțind arta, fără o educație specială pe acest teren, ajunge nu numai să ne intereseze, dar să ne placă: spontaneitate, violciune, un fel a parte de a vedea un peisagiu și mai ales o figură. Portretele sunt poate partea cea mai reușită, cea în care artista a ajuns să-și impue mai mult personalitatea și cu care va obține cele mai multe sufragii. Nu este oare un caz cu totul excepțional și demn de a fi meditat, cel al unei pictorițe care, din nimic așa zicând, reușește să ne dea, în genul cel mai greu, lucrări în fața cărora să rămânem uimiți, nu numai pentru că „seamănă", ci pentru că semănând, ne impun în acelaș timp o viziune particulară, pe când, în acelaș subiect, pictori, trecuți prin școli, dar fără talent, ne lasă reci?

Câte considerații nu s'ar putea trage de aici, asupra genezei operei de artă!

Bilțiu Dăncuș poate și el forma subiectul unor nesfârșite discuții estetice. Din Maramureșul său natal, după câteva încercări de a se face cunoscut publicului de la noi, nițel blazat și nu totdeauna capabil să vadă talentul, iată-l debarcat în mijlocul nostru, cu tot atelierul său. Nici o dată culoarea pură n'a fost la mai mare cinste. Și nici o dată pictura n'a fost mai aproape de sentimentul viu, puternic, fără concesii și fără reticențe, curagios în violența lui, al țăranului nostru. Totul este strigător, aproape sălbatec, dar nou, de o intensitate de ton, de o energie în desemn, ne mai întâlnită. Van Gogh, în nebunia sa genială n'a întrebuințat alte tonuri: van Gogh n'avea însă îndărătul său o artă populară care să-l susțină, să-i justifice îndrăznelile, ca Bilțiu Dăncuș. De aceia poate el a fost atât de greu admis de contemporani. De atunci am făcut progrese, noi cei de la oraș, căci cei de la țară, artiștii rustici, n'au simțit nic o dată altfel. Ș, ceea ce este mai impresionant în această expoziție, în care fiecare tablou răsună ca o fanfară militară, este delicatețea cu care sunt văzute uneori anume acorduri de „mauve", de violet palid, cu albul zăpezei, în câteva vederi de iarnă.

Aș recomanda amatorilor, nu numai să încurajeze pe Bilțiu Dăncuș, dar să înceapă a strânge din lucrările sale, care sunt la inceputul unei cariere pe care o prevăd importantă și rodnică. Cele două mari compoziții, în special Mulsul oilor, sunt tablouri de cari nu mulți artiști din generația lui Bilțiu ar fi capabili.

Becu ne oferă încă unul din cazurile înmulțite în ultimul timp, de arhitecți cari s'au devotat picturei. De sigur, între desenul arhitectural și pictură există multe punți de trecere, deși scopul lor este cu totul diferit.

Primul educă, pe cine-l practică, în vederea creerei iluziei că ne aflăm în fața unei vederi care ar putea exista. Cel de al doilea, pornind dela ceea ce există, ne transpune într'o lume iluzorie. De aceea, ori cât ar părea de ciudat, un desemn de arhitect este în acelaș timp ireal și prea concret, adesea chiar convențional. De acest defect trebue să se desfacă oricine face „pictură". Nămescu, în desenurile sale din Salonul Oficial ne arătase că aceasta e posibil. Și Becu ajunge la acelaș rezultat în câteva din pânzele sale, printre care am remarcat în special Cairo, Bazarul din Ierusalim. Floreasca.

Tot la Ateneu este deschisă expoziția Ghenea, în care ni se prezintă opera unui pictor modest, care nu mai e tânăr, dar care n'a pierdut de loc dragostea pentru meseria sa. Artă fără avânt, de sigur, puțin „provincială", însă onestă, făcută cu convingere, în ori ce caz mai mult de cât a vecinilor săi mai tineri, tot de la Ateneu.

Petru Aurel Constantinescu este destul de inegal. O natură moartă cu trandafiri este un lucru bine studiat, bine venit, care-i face cinste. O serie de peisagii îl arată încercând una din temele grele ale acestui gen: redarea grupelor de arbori, încoronați de frunzișul lor bogat în care apar toate nuanțele de verde. Și printre acestea sunt tablouri reușite. Mă impac mai puțin cu guașele, în care apar nuduri destul de convenționale.

Ard pădurile din Australia

200 persoane dispărute, sute de case cuprinse de foc

Melbourne, 14 Ian.

Prăpădul cauzat de incendiul pădurilor în Victoria a luat o întorsătură catastrofală. Două sute de bărbați, femei și copii au dispărut. 140.000 km. pătrați de teren arabil sunt cuprinse de flăcări care pe o întindere de front de 65 km., dela marginea pădurilor înaintează cu o iuțeală vertiginoasă. O mulțime de sate precum nenumărate ferme izolate sunt înconjurate de foc. Nimeni nu poate ști, ce au devenit locuitorii acestor sate și ferme. Deasemenea sunt în prezent amenințate de flăcările incendiului încă 4 orășele. Un vânt puternic face ca focul să se întindă. Intreaga regiune — după cum anunță aviatorii cari au zburat deasupra ei — este cuprinsă de furia focului și nu se vede decât fumul care sufocă tot ce întâlnește în cale. Pomi, de mărime neobișnuită, înalți peste 30 de metri, au fost cuprinși de foc și arși, cum arde un chibrit.

O armată de 5000 de oameni luptă din răsputeri contra incendiului, în timp ce pe de altă parte se face incontinuu apel pentru noui ajutoare în oameni și materiale. Peste tot orașul Melbourne plutește un nor gros de fum, care face aproape imposibilă circulația pe străzi. Jalea și groaza sunt nemărginite. Căldura, care de ieri se ridică la 45 grade Celsius, este cea mai mare care s'a văzut în ultimii zece ani.

In regiunea Tormbullup a pierit până acum, din rădăcină, o întindere de 500 mii de „acre" de pădure. Teama este cu atât mai mare cu cât la o eventuală schimbare a direcției vântului, care bântue cu furie, ar putea ca focul să cuprindă cea mai fertilă și cea mai bogată regiune de păduri din partea de sud a regiunei muntoase. Lupta care se duce pentru potolirea incendiului — căci nici vorbă nu poate fi de stingerea lui — este foarte grea și uneori e chiar imposibilă. Simultan s'au ivit focare noui de incendii ceace face imposibilă munca autorităților, precum și stabilirea cauzelor și numărului lor. Situația este cu atât mai tragică cu cât, atât legăturile telefonice cât și drumurile de comunicații sunt întrerupte în întreaga zonă incendiată.

După o ultimă știre primită în noaptea de Miercuri spre Joi, din orășelul mic Healesville, la nord de Melbourne, n'au mai rămas decât 17 locuințe. Cât privește soarta locuitorilor acestui orășel, până în prezent nu se știe nimic despre ei.

Nimeni nu se gândește la o eventuală stingere a incendiului; toată lumea așteaptă cu teamă, și luptă din răsputeri ca să nu se întindă și mai mult, ceace ar însemna o adevărată catastrofă, ale cărei urmări ar fi incalculabile.

Moartea unui luptător naționalist

colonelul pensionar Gh. Pleșiariu

Zilele trecute s'a stins din viață, în comuna sa natală Toarcla, din jud. Făgăraș, în vârstă de 80 ani, colonelul pensionar Gheorghe Fleșiariu, fost senator și inspector general administrativ.

Intreaga sa viață a fost o necontenită luptă împotriva asupritorilor românilor din Ardeal.

După ce a absolvit școala secundară, a intrat în școala militară austro-ungară dela Zagram (Croația) și a absolvit-o, fiind numit ofițer într'un regiment din Alba Iulia. Pentru sentimentele sale naționale, pe care căuta să le insufle și soldaților români care-și făceau stagiul militar în acel regiment, a fost mutat într'o garnizoană din Austria. Nestrămutând activa pe tărâmul naționalist, așa după cum îi porunceau simțămintele sale de român, și-a dat demisia din armată, după ce obținuse gradul de căpitan.

De acolo a fost trimis la Regensburg, în Germania, spre a repatria pe prizonierii români din Germania, sub comanda d-lui col. Lupașcu, achitându-se cu multă tragere de inimă și de această însărcinare.

După întregirea României, a fost numit comandant al cercului de recrutare Salonta Mare în Bihor, unde a stat până când a eșit la pensie.

SCRISORI DIN BUDAPESTA

Trei manifestări

Un articol al primului ministru, o expoziție artistică și comentarul unui oficios revizionist

Budapesta, Ianuarie

Recent, în capitala Ungariei s'au produs câteva manifestări dintre care unele trebue măcar în treacăt cunoscute. Nu vom intra în detaliile lor, după cum, firește, vom trece peste unele accente violente. Ceeace trebue știut sunt faptele în sine, suficient de edificatoare.

Din șirul demonstrațiilor reținem în cronica de față pe cele trei expuse mai jos și care trebue menționate pentru caracterul lor sistematic. Ele s'au scurs într'o succesiune atât de rapidă și pe planuri atât de diferite, încât într'adevăr, interesul pentru a le da o bună organizare și a le face cât mai influente, apare evident.

Astfel, la Budapesta, s'a organizat o expoziție a artei maghiare ardelenești. Cunoscând acest lucru, dela distanță s'ar putea crede, că este vorba numai de o afirmare a beletristicei naționale. Scopul real însă, a fost cu totul altul și el este destăinuit de fapte isbitoare. Expoziția a costat mulți bani din visteria publică, organizarea ei aparține în bună parte oficialității, iar obiectele expuse au rolul de a fi un argument în favoarea dreptului istoric. Lumea a fost îndemnată să o viziteze într'un număr cât mai mare și cu cât mai multă atențiune. Ziarele au scris cronici mai mult politice de cât critice. Pentru tineretul școlar expoziția a fost un loc de pelerinaj național și pentru unii demnitari prilej de a împrospăta un vocabular cunoscut.

Altă manifestație a plecat chiar dela postul de primă răspundere în stat. Primul ministru, d. Imredy, s'a simțit obligat să lămurească într'un expozeu regimul față de minorități și în special, raporturile cu germanii din Ungaria. Ceeace a spus d-sa în privința aceasta nu interesează aici, deoarece în momentul de față natura relațiilor cu șvabii nu mai este dictată de guvern, ci de altcineva. De altfel, citind cu atențiune expozeul se pare că intențiunea intimă a primului ministru n'a fost lămurirea regimului față de minoritatea germană, ci o chestiune de pe alt plan.

Dar, din preocuparea ziarului trebue să deducem mai ales sforțarea presei maghiare, de a se adresa opiniilor publice din toate statele apusene și pe toate tonurile. Unele dintre ziare sunt direct germano-file. Altele italofile. Iar, cele cu aparență de independență se adresează spiritului public din Franța, Anglia și America. Rolurile sunt împărțite, însă atacul rămâne permanent același, asupra Trianonului.

Propaganda ce se face peste hotare este colosală. De curând au plecat în America 15 gazetari cu servietе doldora de hârtii. Sunt zile când la vagon-lits toate paturile sunt ocupate cu propagandiști plecați spre Paris și Londra. Cele două agenții de presă, una oficială și alta semi-oficioasă, își perfecționează din zi în zi sistemul de răspândire a știrilor. Specialiștii cari lucrează la aceste agenții vor să cucerească pentru agențiile lor locul alături de Havas și Reuter. Nu-i interesează exactitatea informației, ci rapiditatea ei. Prin această rapiditate vor să servească interese de stat, răspândind știrile așa cum le convine, pe întreg globul.

A fost o vreme când Cehoslovacia nu prea punea preț pe serviciul de informații al agenților din Budapesta și până la un punct ignora propaganda peste frontiere. Astăzi, atât cehii, dar mai ales slovacii, își dau seama că trebue să desvolte propaganda lor națională până la perfecțiune. In arbitrajul dela Viena au resimțit nu numai raporturile de forță materială ci, deopotrivă, păinjenișul unei vaste propagande dusă cu infinite mijloace și sprijinită pe numeroase surse în toate metropolele lumii de către organizațiunile maghiare.

Lumea a admis că 500.000 de maghiari de pe teritoriul cehoslovac trebue încorporați Ungariei, însă nu s'a arătat sensibilă la faptul, că după arbitrajul dela Viena, Ungaria stăpânește un milion de slovaci. Guvernul dela Praga se socotea stăpân pe dreptul etnic al slovacilor. Nu apreciase suficient că un astfel de drept trebue deopotrivă popularizat în conștiința mondială. Astăzi, slovacii sunt mai prevăzători. Nu neglijează nimic din afișarea nedreptății care li s'a făcut. Mult mai prevăzător ar fi fost, dacă pentru o cauză dreaptă mobilizau toate isvoarele propagandei acum câțiva ani.

Căci, nu este o recomandație de prisos că în fața arsenalului de mijloace folosite de Budapesta pentru a răspândi o tezâ atât de șubredă, toate țările interesate trebue să fie cu băgare de seamă și să nu se dea înapoi dela nici un sacrificiu necesar lămuririi opiniei publice din marile state care au rolul hotărâtor în menținerea echilibrului european.

CORESP.

Barbaria unui sătean

din com. Pogoanele (Buzău)

Buzău, 16 Ianuarie

Locuitorul Ion Manolache, din Pogoanele, prinzând un cal în livada sa, i-a legat limba cu o sfoară, priponindu-l apoi de un căluș.

Nefericitul animal smucindu-se, și-a rupt limba și a murit.

Fapta sălbaticului locuitor fiind pedepsită de lege, urmează ca el să fie dat în judecată.

Locuitorii din comună s'au adresat autorităților cerând pedepsirea exemplară a numitului sătean.

Fostul șef legionar

al Cadrilaterului pr. Ilie Imbrescu s'a inscris in „Frontul Renașterii Naționale"

Balcic, 16 Ianuarie

D. primar al orașului Balcic, Octavian Moșescu, a primit din partea pr. Ilie I. Imbrescu fost șef legionar al jud. Caliacra, cererea prin care solicită a fi înscris în „Frontul Renașterii Naționale", cu următorul text:

Domnule primar,

Subsemnatul preot Ilie I. Imbrescu, parohul catedralei „Sf. Gheorghe" Balcic, cu onoare vă rog să mă înscrieți în rândurile Frontului Renașterii Naționale.

Consider ca o sacră datorie a ceasului de față ca să ne unim toți românii „în legătura păcii", sub lumina harului divin, în jurul Majestății Sale Regelui Carol II, pentru slava bisericii, strălucirea tronului și desăvârșirea neamului românesc.

De aceea doresc să mă înrolez cu tot devotamentul în mișcarea „Frontului Renașterii Naționale".

Primiți, vă rog, domnule primar, asigurarea deosebitei mele stime.

(ss) *Preot Ilie I. Imbrescu*

Balcic, 14 Ianuarie 1939.

Decernarea premiilor

la expoziția de fotografii a Oficiului Național de Turism

In ziua de 13 c., jurul celei de a cincea expoziție concurs de fotografii, de propagandă turistică, organizată de O. N. T., a decernat premiile cu care Oficiul Național de Turism a înzestrat această manifestare, după cum urmează:

Premiul I: D. Nic. Bălan pentru fotografia „Furtuna pe Giuvala" și d. Aurel B. pentru fotografia „Spicul Heldelor".

Premiul II: D. Parhon pentru fotografia „Urme de sky" și d. căpitan I. Suțu pentru fotografia „Fată cu bucium pe Muntele Găina".

Premiul III: D. I. Berindei pentru fotografia „Stâna din zăpadă" și d. C. Silistrarianu pentru fotografia „In Portul Constanța".

Premiul IV: D. lt. colonel B. Slătineanu pentru fotografia „Prin ceață", d-ra Dora Soreanu pentru fotografia „Victoria din Drăguș", d. judecător A. Balaban pentru fotografia „Pe Dunăre" și d. Marx pentru fotografia „Hora din Râmeți".

Mențiuni: d-nii dr. G. Borș, A. Moisescu, I. Udriște-Olt, C. Lohr și A. Zamfirescu.

S'a acordat deasemeni mențiunea de onoare „hors concours" Oficiului Național de Turism pentru lucrările prezentate.

O înfiorătoare tâlhărie

la Craiova

Soția unui negustor ucisă și jefuită de 50.000 lei

Craiova, 16 Ianuarie

O înfiorătoare crimă a fost săvârșită astăzi în orașul nostru, în str. Petre Carp 40.

Femeea Stana Diaconescu, de 55 ani, soția fostului comerciant Ioniță Diaconescu, a fost găsită moartă într'un lac de sânge, în locuința sa dela numita adresă.

Descoperirea a fost făcută de către soțul victimei abia la ora 8 seara. Asupra acestei întâmplări dăm următoarele amănunte:

Astăzi dimineață, pe la ora 10, Ioniță Diaconescu a plecat în oraș, înapoindu-se la ora 12 și un sfert. Când a venit acasă a găsit ușa închiată. A crezut că soția sa este plecată în vecini și a așteptat, în prispa casei, înapoierea femeii.

Văzând că se scurge multă vreme și nu mai vine, și-a închipuit că s'a dus la o doamnă în altă parte a orașului, de unde urma să ia de lucrat niște cusături.

Soțul a așteptat mereu, până seara, când a început să devină neliniștit.

Pe la ora 7 jum., a trimis după un lăcătuș care a descuiat ușa cu chei potrivite.

In acea clipă, într'o odae micuță, în care locuiau cei doi bătrâni, s'a înfățișat un spectacol înfiorător. Bătrâna era căzută jos, cu fața pe podele, cu capul și mâinile pline de sânge, zăcând într'o baltă de sânge care a curs până dincolo de picioarele ei.

In odae se observa urmele unei lupte, cutia dela o mașină de cusut era jos și lucrurile din ea erau risipite pe scânduri.

Cea dintâi grijă a lui Ioniță Diaconescu a fost să caute sub pat unde avea o ladă în care păstra într'o carte suma de 50 mii lei, în bancnote a 500 lei și o bancnotă a 1000 lei. Cartea cu bani dispăruse.

Rezultă deci că este vorba de un omor al căruia scop a fost jaful.

Bănuiala lui Ioniță Diaconescu se îndreaptă asupra unui chiriaș al său, anume Pavel Cacaliceanu, fost servitor și care nu prea avea purtări bune.

Acest Pavel Cacaliceanu a plecat astăzi de acasă aprope de ora 12 și nu s'a mai înapoiat. Se spune că ar fi plecat la Constanța, unde ar fi obținut un serviciu la căile ferate.

La locul crimei au sosit d-nii comisar Ion Boboc, șeful circumscripției 5-a și comisar ajutor Drăgătescu, cari au făcut primele investigații.

A fost reținută la circomscripție soția lui Pavel Cacaliceanu.

Este de notat faptul că ușa camerei era închisă, iar cheia lipsă, ceeace însemnează că a fost luată de către criminal.

In cameră s'a găsit un scăunel plin de sânge, care se pare că a fost folosit la săvârșirea crimei.

S'a raportat cazul parchetului și se așteaptă sosirea d-lui judecător de serviciu și a d-lui medic legist.

Până acum cadavrul a fost lăsat în poziția în care a fost găsit.

In cartier, această înfiorătoare crimă a produs o adâncă impresie.

—xx⊙●⊙xx—

Proces de arbitraj la Brăila

Brăila, 17 Ianuarie

Comerciantul Frederich Mitelman, din Botoșani, a introdus acțiune la Camera de arbitraj și conciliațiuni, de pe lângă bursa de mărfuri și cereale din portul nostru, prin care cheamă în judecată pe cerealistul Emil Bercovici, din str. Misitii.

Reclamantul arată că, în ziua de 1 Octombrie 1938, prin intermediul unui mijlocitor oficial din Brăila, a vândut pârâtului cantitatea de 4 jum. vagoane mazăre Victoria sulfatată, în contul căreia i-a rămas dator suma de 32,324 lei, pe care cere să i-o achite.

Camera de arbitraj a fixat termen de judecată la 28 Ianuarie.

Fanfara „Reuniunei de cântări" din fruntașa com. românească Seleuș-Banatul Iugoslaviei, înființată și condusă de d. Teodor Șandru (x), învățător

TABLETA NEVRALGINE JURIST contra GRIPEI

Tăiat de tren

Arad, 16 Ianuarie

Luni dim. automotorul 2317 ce venea dinspre Pecica, la intersecția cu soseaua națională ce duce spre Nadlac, a surprins pe linie pe locuitorul Ioan Mancaman din str. Moldovei, tăindu-i capul și picioarele.

Din cercetările făcute, s'a stabilit că nenorocirea se datorește lui **Mancaman care n'a** fost atent.

Astă seară, în

Ilustrațiunea Română:

Intrevederea dela Roma;
Ilie Ciolac, profesorul pungașilor de buzunare;
S'a desființat trenul contrabandiștilor; Ochii moartei;
Cei 4.500.000 delicvenți; etc.